

Institution traadte i Kraft. Det kan vel uden Overdrivelse siges baade om den nu afskedigede Bankinspektør og om hans Forgænger, at de regelmæssigt kom bagefter, hvor der skulde have været handlet straks, at de var fraværende, hvor de burde have været nærværende, at de havde Tillid, hvor de burde have haft Mistillid, at de var Optimister, hvor de burde have været Pessimister og Skeptikere, og at de gennemgaaende — for at anvende et Udtryk af det ærede Medlem Hr. Stauning — undlod at tage Tyren ved Hornene, hvor dette var påkrævet, men foretrak at tage den ved Halen. Jeg tror, det er et enkelt Eksempel paa, at Tyren er taget ved Hornene, det var en ganske underordnet Bank, jeg tror, det var Køge Bank, men i saa at sige alle væsentlige Spørgsmaal om Bankers Solvens og Soliditet er man gaaet udenom det, som var Kærnen, det, som det netop var Bankinspektørens Opgave at tage Stilling til.

Den højtærede Handelsminister er jo nu saa uhyre nøjeregnende med Hensyn til den Bankinspektør, han har afskediget, men maa det være mig tilladt, da hans Hukommelse synes svag, at minde ham om, hvorledes han og det Ministerium, han tilhører, forholdt sig med Hensyn til Forgængerens. Forholdet var jo det, at vi i Juli 1922 fik en offentlig Erklæring om Landmandsbankens Stilling, for hvilken den daværende højtærede Handelsminister, den daværende Finansminister og Bankinspektøren stod som Parthavere, som meddelagtige, som Medgaranter overfor Offentligheden, en Erklæring, som gik ud paa, at Landmandsbankaktier paa det Tidspunkt var ca. 110 Points værd — de var ca. Nul værd. Et Par Maaneder efter kom Septemberrekonstruktionen, hvor den daværende Bankinspektør gav Oplysninger til Rigsdagens Finansudvalg, og hvor der blev givet saadanne Meddelelser, at det radikale Parti erklærede, at *forudsat*, at disse Meddelelser var rigtige, *forudsat*, at det var Sandheden, vilde det radikale Parti stemme for den Ordning, der da forelagdes. Nogle faa Maaneder efter, i Februar 1923, erklærede det ærede Medlem Hr. Rode her i Salen, at den Fremstilling og de Meddelelser, der var givet Rigsdagen i September 1922, var grundfalske. I Februar 1923 fik vi endvidere en Erklæring om Landmandsbankens Status af Bankinspektør Green, taaget, tvetydig, mere vildledende end vejledende og alene i Stand til at retfærdiggøres under Forudsætning af, at man med Sikkerhed kunde regne med, at vort Samfund økonomisk gik en

stadig stigende Opgangsperiode i Møde. Lige det modsatte blev Tilfældet. Hvad denne Erklæring var værd, og hvad den betød, blev konstateret med tilstrækkelig Tydelighed nogle ganske faa Aar efter. Denne Bankinspektør, om hvem Dagbladet „Politiken“ i en ledende Artikel for ikke ret længe siden skrev, at hans Fejlgreb forholdt sig til den nu afskedigede Bankinspektør som Mont Everest til Himmelbjerget, denne Bankinspektør fandt det daværende Venstreministerium velegnet som Bankinspektør, saa velegnet, at man forfremmede ham til Nationalbankdirektør, saa velegnet, at man nu har overdraget denne Nationalbankdirektør, der som Bankinspektør havde taget saa grundigt fejl af Forholdene med Hensyn til Landmandsbanken og givet saa vildledende Erklæringer og Oplysninger og Vurderinger, at være Regeringens særlige Tillidsmand ved denne Landmandsbanks Rekonstruktion. Jeg tror, Offentligheden vil have vanskeligt ved at forstaa den højtærede Handelsministers nu indtrufne ømtaalige Moral. Under den forrige Bankinspektørs Virksomhed var Venstreministeriet idel Optimisme, et Ministerium af bankpolitiske Co-Optimister, nu er det det stik modsatte, nu er det sorte Co-Pessimister, nu er der ingen Grænser for, hvilke Krav der maa stilles til Bankinspektøren, med minutios moralsk Nøjagtighed opregnes alle hans Forsyndelser af den højtærede Handelsminister.

Jeg tror, at der er begaaet grove Fejl saavel fra den nuværende Bankinspektørs som fra hans Forgængers Side, men jeg tror ogsaa, at der er en Grund til, at Bankinspektørembedet har været varetaget saa daarligt, som det har, og har svaret saa lidt til Publikums og Bankernes Forventning om her at have en Garantikontrol. Det var jo Meningen, at dette Embede for sunde Banker skulde staa som en Garanti overfor Publikum og skulde garantere Publikum mod de usunde Banker. Lige det modsatte er blevet Tilfældet. De sunde Banker har en Rædsel for Bankinspektionen, og de usunde faar Lov til at blive ved, indtil de har naaet et Punkt, hvor alle kan se, at nu gaar det ikke længere. Det er saa uhyre vanskeligt at se en Sygdom i dens Spire, men de, der kan det, er til Gengæld i Regelen i Stand til at helbrede den; naar Sygdommen først er naaet saa vidt, at alle kan se, at det er en dødelig Sygdom, er det derimod overordentlig vanskeligt at helbrede den. Men der er den store Undskyldning for de paagældende, at Reglerne saavel i Bankloven med Hensyn til Bankinspektør-